

162.1
42.
Hengellinen

Wartia

Sionin Tyttärillen

jotka

Kuuleta mitä yö kuuluu: Esai. 21: 11.

josta, tämän

Ensimmäisen hetken,

Muutamista hartaista weisuiista waarin otettaa,
on edes pannut,

D. L.

Jlm. Kir. 20: 6.

Mutuas ja Pyhä on se, jolla on osa siinä ensimmäisessä ylösnousemisessa, niitten ylise ei ole toisella kuolemalla yhtän waldaa: waan he tulewat Jumalan ja Christuksen Papirik ja hallikewat hänen kansansa tuhannen vuotta.

L U K U S A,

Prändätty Frenckellin Kirjan, Prändisä,
Wuonna 1789.

Imprimatur.
CHR. CAVANDER.

Weisatan kuin: Illoikat Jumalan Lapset se.

v. 1.

Ylös te hurssat, sangarit nostat, Huutaa:,:
JEsus Sota, HERRa suur: Taimas ja
maa ovat veri ruskat, Huokaa :,: Pyhät itkein
juur. Wihamiesten joukko päällem tarkaa, Kel-
wotoin sodast pakenee, arka, Jättää asens, saa-
lins, hengens, Wihamies woittaa, wie tiehens:
Surkia suruttomus :,: Herättät ylös te Juma-
lan lapset, Pukekat Jumalan sota aset, Kuul-
kat, nostat, Sota-torni pauhaa ja soi.

v. 2. Nostakat silmänne, taokkat, muuttuu,
Nähtät :,: Sodan merkin julmutta: Usko sam-
muu rakkaus puuttuu: Armo :,: Synnit paisuttaa
JEsus meidän HERRam ristikä rippuu, Veri kä-
sist, jalwoist ja kyljestä tippuu. Aheett Jumalam
murhatt on: Eikä sen laute on meill woiton tuon:
Veri'n sauna :,: Herättät ylös te se.

v. 3. Aika on tullut, merkit meill näyttää,
Nostam :,: Sotlin kiiwaileen: Rahtuolla JEsus
sodan täyttää: Juostam :,: Hänen lii-
Rohkiall mielell astukam edes, Her-

ta aset kädēs: Pyhäm puolestam wihamiehet pa-
foon, Kyll heidän juonens koht jääwät lakoon. Ka-
riha woittaa :,: Herättät ylös te Jumalan 2c.

v. 4. Uskokam lujast, alat rukoilkam, Wai-
ka :,: Helwett kuumottaa: Ihemkieläkäm, ristim
kandakam: Suokam :,: Ihem uhrata. Heikon
lihan, Satanan miekkam: Mailman häijyn, kuin
teroittaa miekan, Walpauš, wijsaus, rukous woit-
taa: Hiljaisill toiwos armo koittaa, Wäšyneill woit-
ma :,: Herättät ylös te 2c.

v. 5. Jos kärkeim waiwaa, saamperi tai-
waan: Tehkäm :,: Pyhäin hywät työt: Jos me
kuolem niin me woitam: Eläm :,: Armosta päi-
wät ja yöt. Me olem woittaner kalliin kiven,
Senkansa saannet uden nimen: Me saam syhdä
taiwan mannast, Juoda elämän lähtest runsaast:
Sekuma taiwan :,: Herättät ylös te 2c.

v. 6. Mi kostawatan autuden taiwas, Hoha-
toa :,: Kirkkaudest Kaupungi uis: Siell näem Ju-
malan Majestetins kunnias: Kohtaa :,: Est
ilmain ihanaisus. Isän Jumalan waldias istuin,
Ihäifest kunniastorkkiasst kirkkastun': Kaswoist sin-
goilee armo sätet, Sydämmest wuotaa rakkouden
nestet. Jloin riemu :,: Herättät ylös te 2c.

v. 7. Karika Sionin wuorell haawois, Sei-
soo :,: Kirkkastett, siwiä. Pyhäin parwi palmu-
käs, Weisaa :,: Woiton wirsiä. Kirkkast kiildä-
wät walkeis waatteis: Ihastumat autuden uusisa
Jesuss its auringo elämän lähde, Walai-
ansions tähden. Isowill autus :,:

v. 8. Ach tuota hohkavaa kunnian kruunuu
Jolla :; Mä koht kruunatan. Oh ho sit' kieldä,
mää silkkipuku, Josa :; Mä myds vihitan. Pu-
etett' wanhurstaun auringolla. Seison selkiän kuun-
walolla. Maistan kähön suloisutta Herran, Joka
päästi waiwoist kunniaan Herran. Hekumast juowun,
Kiemust raukeen, Taas mä herän wartioisan,
Sotiin, woittaaan nousen jotoiwosan. Jesu herät,
Jesu wahwist, Sotiin, woittaaan, kruunattaa.

Toinen.

Weisatan kuin: N:o 391. Juur hartast se.

v. 2.

Mix itkit rakas Herra, Kohta kof nähdä sait,
Salemin wijmeisen Herran, Ruhun kuoleen
kuiteng käwit. Ach sanas itkus neuwoo, Ett rak-
kaudesta, Itkein wiel tarjoot armoo, Palaita pa-
hudesta.

v. 2. O! Suomen surkia saari, Sua JE-
sus rakastaa, Ot' näist kyleneist waari: Palaja
pahasta. O! jos sä tahdoisit tietä, Mitä rauhaas
fopis wiel, Pois wihan alda wietää, Jotulla ar-
mon tiell.

v. 3. Tänäpään, täll armon ajall, Sä tuh-
was katuisit; Mutt ach suld armo tairwald, Wal-
keudes pimensi. Satan kuin silmäsi peittää, Ets
käyt nijn surutoin', Synneis joist tuleen heittää,
Zumala palamaan.

v. 4.

v. 4. Jb tulia mahdat, kuulla, Mitt wai-
wat seuraa sull, Elles sä tahdotulla, Katumaan
itku suull, Etiin kans armoo taiman, Jesuren
ansoo; Waan oppot himois aiman, Kusta kuollo
kostoo.

v. 5. Oi! kuinga Jumal kijas, Kädessä
waldial Taimaasta syöree alas, Nuold, tulda-
wiall: Myrskyt, valet ja kylmät, Riidat ja ka-
pinat, Ihmissill taudit, hädät, Helwetin wapinat.

v. 6. Rauhistu Aelu, pelkä, Ett Herr' on
wihoitett, Jo synnin waiwoist selkiä, Ennen kuin
teloitett, Armo ja totus puuttuu, Kuin nyt wiel
tarjotan, Ja Herran Hengi suuttuu, Kadotus a-
watan.

v. 7. Sydändäs tutkistele, Templii Herran
parasta, Kuing pettäin ne palwelee, Kuin mailmaa
rakastaa: Kas rauhistust siell sisäll, Mitä korko
koreus siell: Walhet, murhat kans lisäll: Kuka
woi ne luetell.

v. 8. Rauhistus tämä puhdist, Pois Herran
huonestä. Usko ja rakkaus yhdist, Hengestä har-
tasta, Ett Jesus saisi opetta, Jokapäiwä ym-
märthän: Kuing tule tunnioittaa: Totutta pitä-
mään.

v. 9. Ach herättät jo taikki, Wiel on teill
armon aist, Jo Herra nostä hankki, Zeit armah-
maan, taikk, Hukuttaannist kuinhyliää, Uhlauket
armo-työt, Eit sowindoo egi yliän, Kukoillen päi-
wät yöt.

v. 10. Kaş kosto riendä haastoiu, Hirmui-
sill hewoisill, Punaisill mustill orheil, Kans hijren
karwaisill: Rutto, sota ja nätkä, Maakundaa
häwittään. Joka ne näke pelkää, Ett koston kää-
sittän.

v. 11. Oligenne itkeä tähty, Kaikk rauhan
Engelit, Ettet te tahdo käändy, Pois hyliaät per-
keleit; Waan synneis elätte ilkeis, Kuin kansa
Sodomas: sll saman duomion siteis, Teill liekk
on tuolemas.

v. 12. Woi kirottua eloo, Juopumus hau-
reus: Woi pimeyden menoo, Olpeys prameus:
Kateus wiha, riidat, Olenkase Jumalan, kung
wälttää duomion mahdatt: Woi kansa synnin
maan.

v. 13. Sun Sionis kynnelet nde, O! JE-
su armias, Kuing suru sydänd särke, Hädäskä
wailias, Rakenna jo sun Templis, Sydämmis
särjetyis: Luo sinun kawas kallis, Sjeluisa uo-
stowis.

v. 14. Kost Sionin rakennat, Hakkat pois
Sedri-puut: Rõhkiät ales painat, Uch HER-
ra nous, luo uutt. Kaş palwelias jo kanda, Kal-
fin kiwet kätches, Rakenda, kunnias anda, Kai-
tilda etehes.

v. 15. Nous ylös rakas HERra, häwi-
tys hillige: Kään tygös kansat ferran: Eyd niit
kuin willigee. Kirwoit meit pahast kaikest: Wie
loppuisa mailman, Iloigemaan iäihest, tykdnäs
Jumalan'.

Weisatan kuin: N:o 298. O! hyvä Jumal oc.

v. 1.

Raikk' tygöni tulkat, Paimen paras niin huutaa:
 Syndiser kuriat kuulkat, Ett' armo mielenne
 muuttaa. Jos syndi sydänd kaima, Niin kuollon
 lohduuttaa: Ketä tundo oma waiwaa, Sitä weren'
 wirwoittaa.

v. 2. Ei niin suurt syndistä: Ei rietast il-
 kiätä, Ei kuriaa wiheljäistä: Ei kuollut penstä, Ei
 köyhää saastaista: Ei tyhjää paljasta, Ellen mä-
 rakasta, Kuin ansson' alaista.

v. 3. Ett' kuulla änen' nähden: Ett' mai-
 staa ristin' waiwat. Ett' kärkeä nimen' tähden, Se
 amaa armo taimat. Mik' kuria murhehdit, Kost'
 köyhi armahdin, Waikk' syndis suuret lie, Ne we-
 ren' kuin wirta wie.

v. 4. Sä köyhin taikista, Jesusta kijtä
 kijaast, Saat kylläs armosta, Jk' autun armo
 taimast. Kos' haawan' huutawat, Syndisill' luno-
 stust: Viel weren' wuotawat, Särjetyill' wirwoi-
 tust.

v. 5. Ach Paimen armoinen, Kuinga lau-
 mas lohjoitat, Täällä mannall' autuden, Kans we-
 dellä wirwoitat, Elämän armo-lähteest, Mull' herk-
 ku, puku suur: Kylläynnyn autun lähteist, Sun
 köytäs ääres juur.

v. 6.

v. 6. Eijs kiltost weisan ain, Sull armias
Jesu Hekran: Et weres, elos Jain. Ol' kii-
tet monin kerran: Sun haawas, merihikes, Sun
ristis waimoisan, Awatun sydämes, Ain muistan
murheisan.

Neljäs.

Weisatan kuin: No 391. Juur hartast de.

v. 1.

Rak Jesu ristis rippuu, Minullen stunaus, Et
ten mä jäis mun kiukkuun', Olementirous;
Waan autun peri saisin, Jong weri-pisnallans,
Syndisill ansait taissi, Jesu is kuolemallans.

v. 2. Rak kuing hänes sydän palaa, Rak-
kauden liekistä: Mi kuinga weri wuotaa, Awatust
kyljestä; Se pelastust nyt lausuu, Ett armo oikeuden
Edest syndisill paisuu, Ja awais autuden.

v. 3. Nyt tahdot saada palkax Waimastas,
Kuin sull' tuott', Ristidä, wainoo pillax, Kolm kym-
mend kolme wuott: Sydämen hitan, kylmän, An-
saitux awioix, Sun hätäs edest sywän, Werihuu-
tos suosioix.

v. 4. Ol' Jesu täs mä annan, Sydämen
saastaisen, Senlaisna kuin sepännan, Pestäres Sull-
hoisen, Sijn kalliis liiton weres, Kuins lakia täyt-
täissäs, Wuodatit Jumalan edes, Isää lepyttäissäs.

v. 5. Guo weressäs mun elä, Hawoissas a-
sua, Niin woin mä soti' wielä, Satanat wastahan,
an

ann' alat minun tuta Mehu weres woimasta. Wir-
woit sielun, kuin huuta, Sun weres wirrasta.

v. 6. Jesuxeni kallis weri, On himon ilon
kaike: Se tydyttä, siin perin, Se rohwisee mun
ratt. Se sielun ratt riemuitta, Se uuden hengen
luo, Semurhen ilox muutta, Se tuskis turwan tuo.

v. 7. Mieltekon' sinuun sytyt, Kariba Je-
suxen': Himomaan sielun ylyt, Weren puhdistuxen.
Pelastett sielun puhdist, Sun weres wirrasta: kans-
sas mua Jesu yhdist, Ett elän sinusta.

Viides.

Weisatan kuin: N:o 216. Christikund 26.

v. 1.

Se herännet sielut ain kawahtakat, Ettei teik-
pettäis suruttomus, Mitä teill on sanott waa-
rin ottakat, Kymmenest neigest wertaus, Kuin lä-
rit ulos ylkänsä wastan.

v. 2.

Kaike olit he puhtahat nehykäiset, Juur puh-
tat tyll ihmisten mielest: Ulkoo pyhää elämää wiet-
täwäiset, Christityt tiedost ja tielest, Viel lähe-
tewät mailmast ulos.

v. 3.

Heriendawät ylkänsä kohtamaan kans, Pois
hyliawät maalliset himot: He toiwomat myös
tal-

taiwaseen tulemans, Sill walmistawat uskonsa lam-
put, Kans lawiald Jumalast lausuu.

v. 4.

Kuiteng näin autudest murhettimaiset, Puo-
let heidän tyhmydens tähden, Ei karigan häihin
oll kelpomaiset, Kuhun wiijat leigattin nähden.
Ulk! huomaitkat tät aikaisin kaikki.

v. 5.

Moni tietä puhuu paljon Jumalasta, Kans
elävät siwiästi hilian, Eit luulla harhailewan au-
tudesta, Ikens pitä wiisana wilian, Mutk myöhä
näke petetyk ikens.

v. 6.

Zääll löyty usko jot' on uskottomus, Pois
sammutt dlijtöin lamppu, Kus rakkaus puuttu,
waldaa suruttomus, Ja syhdän on dlijtöin tamppu,
Ei elävä usko siin loista.

v. 7.

Ilman rakkautehmin armon ajas, On tui-
wan firotun puun laatu; Jot' rakkauttoman u-
skonela suojas, Kuin uskotoin ihelwettiin kaatu. Uk!
hurstakat koetellat igen.

v. 8.

Aikaisin loottat autuden tawarak, Pyhdän
Hengen dlij ja lahjat, Wanhurstaus ilo ja rous-
ha warak, Ett olisitte morstamet puhtat, Käy-
mään siäll karigan häihin.

v. 6a

v. 9.

Ostaa eli kerjät' on silloin turha työ, Usko-
stansawanhurstas elää, Joka rakkaudentyöt täällä
laimin lyö, Hän ulwoo helwetisä siellä, Kus Ju-
mal rakkaudens kieldä.

v. 10.

Upiat työt rauke ulkokullaisus, Syngeydes ja
hywisä murheis; Waan yrin työtä tekemä raf-
kaus, Palaa wiel ijäiss ihmeis, Kosk kaikki mail-
ma kato.

v. 11.

Kaiikk tawara annetais kuollon hetkell, Jos
usko ostetta taidetais. Kaiikk luodut hyljätäis eron
retkell, Työ uskon myyjän juostais, Waan aika
on tärkei, tömwo turha.

v. 12.

Kuka suuremb tyhmiä kuin se mahta olla,
Joka luman'on lastensa listos, Kanda ristins, igens
JEsuxell huolla, Gott, woitta ja saada listos;
Kuiteng unhohta kaikki niin tehdä.

v. 13.

Mutt se wiisain ja autuainkaiikista on, Kuin
loppuans ain ajattelee, Ja sen parhan edun on
sielullens suon', Kieldä igens, JEsust noudatte-
lee, Uskos ja rakkaudes puhtaas.

v. 14.

Mutt ach! woi! kuing harwat, juur harwat
ne lie, Kuin kuolemans ja Duomions muistaa,
Su

Suruttomuden uni kuin wirta heit wie, Cip u-
stot ett aik' on julistaa: Kaş ylkä tulee mengät
häänd wastan.

v. 15.

Kaş Ylkä tulee oi! iha ilo sill, Kuin on
walmis käy ylkäns homin. Kaş Duomar tulee
woi! hirmui'n huuto niill, joild puuttuu waatett,
niild teliätt owi, He huutawat: myöhä; HERRA
awa!

v. 16.

Woi surutoin uni aek! woi! syngein yhä,
Ettei ikens ennen tunne tyhjää, Ustost rakkaudest
kuin suurin on työ, Waan wast kuin kuollo teke
tylmää, Ja Duomar on jo owen edes.

v. 17.

Wissaat silloin käywät sisäll hääsaliin, Rie-
mu ja kirkkous heill hohtaa; Tyhmät syvätän a-
les pirun pariin, Helwettis he tyhmydens kohtaa:
He itkewät ijäises pinnas.

v. 18.

Surutoin lauhistu ett owi on suljett', Pois
lohdutus, armo, kaikk toivo: Woi ijäisyys pitkä ku-
hun on suljett', Autudest pinaan kus sielu ulwoo:
Woi! helwett' kuing liekkis on syngiä.

v. 19.

Ei auta huutaa HERRA awaowi; Duomar
wastaa enteitä tunne: Teill kivotut sielut ej armo
sowi;

fowi; Muttt Jumal teill wihansa panne, helwettiin
mengä ja se juoka.

v. 20.

O! Jesu aek! Jesu armahda meit, Ar-
mahda päällem HERra hurstas. Mä meit salli
enä kändä synnin teit, Pida meitä armos ja u-
stos; Mut rukouris odotta ja walwoa.

v. 21.

Mut rukoilien, walwomaan, odottaan ain,
Tulemistas Jesu iloista: Walmisna oleman ar-
mos lain, Ann lamppumme firrkasti loista. O! JE-
su meit auta ja armahda!

Kuudes.

Weisatan kuin: No 226. O! Jesu Christ sä oc.

v. 1.

Mun Jesuren' elää O! ylistett ilon, Mir
jäisin mä enä sill hautaan, Mun pään nous
ylös huus: jo woiton tuon. Elämään kaikk jäse-
nen wirwoitan, Kaß wihamiehen julmat jo duo-
mions sai: Sill Jesus elää kuin seluni nai, Pois
murhe, tule ihana ilo.

v. 2.

v. 2.

Mun Jesuren elää tuossa tallaa maahan,
 Kaikk' kuin mun hengeeni wäijyy: Kuollon ota potkii
 sitä otaa vastaan, Jokaisens murhaa häijy. Ett
 perkel on sidott helwoett' tukistuu, Kas rauhanliit-
 to siit wahwistuu, Ett Jesus Punastajani
 elää.

v. 3.

Mun Jesuren elää, miä peliännen tiell U-
 stosa juoruan päättä. Sangarin' Jesus wiha-
 miehen lyö wiel. Ndyrydes mun hengelläns täyt-
 tä: Elos kuollos luotan Jesureni päällä, Hänen
 hawoins turwaanain pahalla säällä: Wihoillisen sen
 näkee ja häpee.

v. 4.

Mun Jesuren elää jo haudan awais, En pel-
 kää kuollo eht' tulis pian, Waikk' ennen se kauhista
 ja kowin waiwais; Kuin ystävää wie se ilon stan.
 Pasteeruumin hautaan, on minull ilon': Sill JE-
 suren nousemiseen toiwon. Mä saan hänen tykö-
 näns elää.

v. 5.

Mijn elää mun Jesuren ja elämäni on,
 Nyht elää hän sydämesän, Hän on muull murheis
 huwituren tuon', Mua kuollo ei kalwa misän,
 Sen tulee tien tawaseen minull suoda, Kost' tähty
 mun ruumini edes tuoda, Niin totta kuin mun
 Jesureni elää.

v. 6.

Ett JEsus kuoli kans tahdon kuolla, Kost
 kuoll' on pää niin kuolkkon jäsen, JEsuxell mah-
 dan sielun huolla, Ett seuraans weis sen taimaseen.
 Ettäs JEsu kuolit edestän, Sill kuolen pois o-
 mast wäestän, Minua elämään auta o! JEsu!

